

XXIV TAVALINE PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine Js 50:5-9a)

Lugemine prohvet Jesaja raamatust:

Issand avas minu kõrva ja ma ei ole pannud vastu ega taganenud. Ma andsin oma selja peksjaile ja oma põsed neile, kes katkusid mu habet. Ma ei peitnud oma palet teotuste ja sülje eest. Sest Issand, mu Jumal, aitab mind ega jäta mind häbisse. Seepärast teen ma oma näo tardunuks kui ränikivi, sest ma tean – ma ei jää häbisse. Minu õigusemõistja on lähedal: kes julgeb minuga tülitseda – astugem üheskoos ette. Kes on minu vastane – tulgu ta minu juurde. Sest vaata, Issand Jumal on mu abimees.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 116:1-2. 3-4. 5-6. 8-9. R:9)

R: Ma kõnnin oma teed elavate maal, Issanda palge ees.

Ma armastan Issandat,
sest ta kuuleb mu anumise häält,
pöörab oma kõrva minu poole
päeval, mil ma teda appi hüüan.

R:

Surma ahelad ümbritsesid mind,
surmavalla hirmud langesid mu üle,
ma olin kitsikuses ja murevalus.
Aga ma hüüdsin appi Issanda nime: Issand, päästa mu hing!

R:

Issand on armuline ja õiglane,
meie Jumal on halastaja.
Issand aitab neid, kes on lihtsad südamedelt;
ma olin hädas, aga tema aitas mind.

R:

Jah, Sina kaitsesid mu elu surma eest,
kuivatasid silmavee mu silmist,

hoidsid komistamast minu jalga.

Nii kõnnin ma oma teed elavate maal, Issanda palge ees.

R:

(Teine Lugemine Jk 2:14-18)

Lugemine püha apostel Jaakobuse kirjast:

Mu vennad, mis kasu on sellest, kui keegi ütleb endal usku olevat, kuid tal ei ole tegusid? Kas võib siis usk teda õndsaks teha? Kui vennal või õel pole midagi selga panna või pole neil midagi süüa, ja keegi teie seast ütleb neile: “Minge rahuga, soojendage endid ja sööge kõhud täis!” aga teie ei anna neile seda, millest neil puudus on, mis kasu on siis sellest kõigest. Nõnda on ka usk iseenesest surnud, kui sel pole tegusid. Ja nii saab mõni öelda: “Sinul on usk ja minul teod. Näita mulle oma usku lahus tegudest, küll siis mina näitan sulle usku oma tegudes.”

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Ga 6:14)

Halleluuja. Kui mul on kiitlemist, siis ainult Issanda Jeesuse Kristuse ristist.

Temas on maailm mulle risti löödud ja mina maailmale. Halleluuja.

(Evangeelium Mk 8:27-35)

Lugemine püha Markuse evangeeliumist:

Sel ajal läks Jeesus oma jüngritega Kaisarea küladesse. Teel küsis ta oma jüngritelt ja ütles: “Kelle inimesed mind arvavad olevat?” Aga nemad vastasid ning ütlesid talle: “Mõned Ristija Johannese, teised Eelija, mõned jälle ühe prohvetitest.” Siis küsis ta nende käest: “Aga teie, kelle teie mind ütlete olevat?” Peetrus vastas ning ütles talle: “Sina oled Messias.”

Jeesus hoiatas neid rangelt, et nad temast kellelegi ei räägiks, ja hakkas neid õpetama: “Inimese Poeg peab palju kannatama. Ta hüljatakse vanemate ja ülempreestrite poolt ning tapetakse, kuid kolmandal päeval ta tõuseb üles.” Ja ta rääkis sellest üsna avalikult.

Siis viis Peetrus ta kõrvale ja hakkas teda noomima. Jeesus aga pöördus, vaatas oma jüngrite poole, sõitles Peetrust ja ütles: “Tagane minust, saatan, sest sul pole mõttes Jumala tahtmine, vaid inimeste tahtmine.” Ja ta kutsus rahva enda juurde ühes oma jüngritega ning ütles neile: “Kui keegi tahab olla minu jünger, siis ta salaku end ära, võtku oma rist ja käigu minu järel. Sest kes tahab oma elu päästa, see kaotab selle, kes aga selle kaotab minu ja rõõmusõnumi pärast, see päästab oma elu.”

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, inimese jaoks on siin maailmas põhimõtteliselt alati kaks võimalust. Näiteks kui me küsime: kas inimese elul on mõte, või tema elul ei ole mõtet? Vastus sõltub pikemas perspektiivis aga jällegi kahest asjaolust: kas on elu pärast surma, või ei ole elu pärast surma. Kui lähtuda eeldusest, et elu pärast surma jätkub, siis on taas kaks võimalust: kas me saame taevasse või satume põrgusse.

Edasi läheb asi natuke keerulisemaks, kuigi lõpuks taandub kõik ikka kahele võimalikule sündmuste käigule. Nimelt, kas Jumal annaks kõigile patud andeks ja kõik inimesed saaksid pärast surma taevasse, või siis hindaks ta inimkonda nii patuseks, et saadaks kõik hinged vääramatult põrgusse. Mõlemal juhul ei oleks siis ei religioonil, uskumisel ega palvetamisel mingit mõtet, sest see ei muudaks lõpptulemust mitte kuidagi.

Selleks, et Jumalasse uskumisel oleks mõte, on vajalikud aga taas kaks kriteeriumi: esiteks, lähtetingimus, et patust hoidumine on Jumalale meelepärane, ja teiseks eeldus, et kes oma pattu kahetseb, sellele annab Jumal andeks ega saada teda põrgusse.

Kui me niimoodi usume, siis on tingimata mõtet lugeda patutunnistust...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, meie usume Jeesusesse Kristusesse. Aga kuidas peaksime meie vastama, kui Jeesus küsiks, keda me arvame teda olevat? Mida peaksime arvama sellest, et tema oli Jumala Poeg, kes sai inimeseks ja pidi kannatama? Ja siis peame veel kujundama välja oma arvamuse ka sellest, kuidas iga kristlase kohus on võtta oma rist ja käia Jeesuse järel. Mida tuleks meil arvata Jumala tahtest, mida tema kirikust, ja lõpuks: mida peaksime arvama iseendast, oma senisest käitumisest, ja tulevikukavatsustest?

Sõna “arvamus” kõlab üsna nõrga põhjendusena. Kui miski on kindel, siis seda me teame, näiteks võime kindlusega öelda, et oleme sündinud, et oleme olemas, ja et vähemalt meie kehal tuleb kord surra. Kui aga me täpselt ei tea, kui miski on vaid tõenäoline, kui selle kasuks lihtsalt koguneb rohkem argumente kui vastupidise seisukoha jaoks – siis on meil põhjust uskuda. Näiteks on meil põhjust uskuda, et inimese elul on mõte, et heade tegude eest saab enamasti kiita ja halbade tegude eest laita, nii siin maailmas kui suure tõenäosusega ka pärast surma Jumala kohtu ees.

Arvamus seevastu lähtub justkui mingist intuitsioonist, et mitte öelda “kõhutundest”; arvamus ei sõltu loogilisest ja argumenteeritud mõtlemisest, vaid hormoonidest-opiaatidest, mis on näärmete

poolt ajju saadetud. "Arvamus" on sisuliselt üsna lähedane mõistele "instinkt", mis tähendab organismi kindlapiirilist, päranduvat käitumismustrit, mida organismid ei saa õppimise teel omandada. Näiteks nagu ühelt poolt vaimuanded või annete puudumine, või siis teisalt kiusatused või nende puudumine, on suures osas puhtalt organismi bioloogilised omadused.

Kas polnud see siis ka Peetruse poolt üsna huupi pakutud, et Jeesus on just Messias, suurim kõigist? Arvestades sellega, mida Peetrus teadis, oleks võinud Jeesus olla ka üks järjekordsetest suurtest prohvetitest, nagu Jumal neid varemgi oli maa peale saatnud. Nii Peetrus kui kõik teised apostlid, kes käisid koos Jeesusega, ei olnud ju õppinud kirjatundjad, vaid tavalised tööinimesed. Võib kahelda, kas nad oleksid osanud omistada tähtsust kasvõi sellele Jesaja raamatus sisalduvale, üsna ebamäärasele ettekuulutusele hüüdjä häälest kõrbes (Jh 40:3), kes pidi Messiale teed valmistama. Kuigi on teada, et Peetruse vend Andreas oli Ristija Johannese jünger, polnud Johannes neile ilmselt midagi nii täpset oma missiooni kohta öelnud. Igal juhul ei eeldanud ka Jeesus, et apostlitel oleks olnud põhjust lausa uskuda, et tema on Messias, vaid ta küsis üksnes mida nad arvavad.

Armsad õed ja vennad, kui Jeesus ütleb Peetrusele: "Tagane minust, saatan!", siis viitab ta tõenäoliselt muuhulgas ka asjaolule, et huupi tehtud otsus võib küll vahel harva osutuda õigeks, kuid seda, kes loodab alati ainult õnnemängule, ootab kindlasti eksitee. Peetrus oleks pidanud omaenda sõnadest järelutama, et kui Jeesus on Messias, siis tuleb tema sõnu ka uskuda. Sest ainult saatan tahab Jumalat õpetada. Inimesed peavad õppima Jumalat kuulama ja saatana kurje kavatsusi läbi nägema. Amen.